

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPÍSECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2013

Částka 28 – čís. 62

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

Nově stanovuje rozsah a obsah dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení, dokumentace pro vydání rozhodnutí o změně využití území, dokumentace pro vydání rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území, společné dokumentace pro vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, projektové dokumentace pro ohlášení stavby uvedené v § 104 odst. 1 písm. a) až e) stavebního zákona nebo projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, dokumentace pro provádění stavby a taktéž dokumentace skutečného provedení stavby.

Přináší též nové znění § 2, který se věnuje projektové dokumentaci pro ohlášení stavby a pro vydání stavebního povolení. Nacházejí se zde rovněž nová znění 8 příloh citované vyhlášky. Účinnost od 29. března 2013.

Částka 29 – čís. 63

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření.

Nově vymezuje obsah žádosti o územně plánovací informaci, upravuje nově též žádost o vydání rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území. Pozměňuje též ustanovení, která se týkají žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení a také žádosti o územní souhlas. Kromě toho přichází s novými ustanoveními paragrafů, které se zabývají společným územním rozhodnutím a stavebním povolením, žádostí o vydání rozhodnutí ve zjednodušeném územním řízení a taktéž územním souhlasem. Rozšiřuje se o nové části sedmou až dvanáctou, které se týkají ohlašování staveb, povolení výstavby, užívání stavby, odstranění stavby, terénních úprav a zařízení, kontrolou staveb a stavebně technickou prevencí. Vyhlášku uzavírají nová znění devíti příloh. Účinnost od 29. března 2013.

Částka 32 – čís. 69

Zákon, kterým se mění zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. V souladu se zněním směrnic Evropského parlamentu a Rady jsou zde vložena nová ustanovení paragrafů, která se zabývají předběžnou informací o předepsaných náležitostech žádosti o vydání integrovaného povolení, základní zprávou, informačním systémem integrované prevence, zápisem do Seznamu odborně způsobilých osob. Přináší také změněná ustanovení paragrafů, které se zabývají záležitostmi spojenými s ukončením provozu zařízení, plněním podmínek integrovaného povolení, opatřeními k nápravě a zastavením provozu zařízení a též zánikem a sloučením integrovaného povolení. Navíc obsahuje obměněnou přílohu č. 1 k zákonu o integrované prevenci.

Účinnost od 19. března 2013.

Částka 35 – čís. 76

Nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 147/2008 Sb., o stanovení podmínek pro poskytování dotací na zachování hospodářského souboru lesního porostu v rámci opatření Natura 2000 v lesích, ve znění pozdějších předpisů.

Pozměňuje výše citované nařízení, a to především ustanovení § 7, jehož předmětem je změna vybrané porostní skupiny do titulu zachování hospodářského souboru.

Státní zemědělský intervenční fond poskytne žadateli dotaci za kalendářní rok, v němž došlo ke snížení plochy, s přihlédnutím k původní nesnížené ploše uvedené v žádosti o poskytnutí dotace, a to tehdy, jestliže žadatel prokáže, že v průběhu příslušného dvacetiletého období došlo ke snížení celkové plochy zařazené do titulu zachování hospodářského souboru na základě mj. též provedení pozemkové úpravy, zřízení stavby ve veřejném zájmu, rovněž v případě obnovy katastrálního operátu, pokud nebyla provedena na podkladě výsledků pozemkových úprav, a také na základě aktualizace vymezení oblasti Natura 2000.

Účinnost od 1. dubna 2013.

*Informace o právních předpisech sestavil:
Mgr. Igor Najman
ÚÚR*

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ**

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. srpna 2012, sp. zn. 10 A 61/2012–58

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY. STAVBA REKREAČNÍHO OBJEKTU BEZ STAVEBNÍHO POVOLENÍ A NÁSLEDNÉ PODÁNÍ ŽÁDOSTI O JEHO DODATEČNÉ POVOLENÍ. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: NUTNOST PŘESNÉHO ODŮVODNĚNÍ ROZVRŽENÍ URČITÉHO POZEMKU MEZI REKREAČNÍ UŽITÍ A ZEMĚDĚLSKÉ ÚČELY V GRAFICKÉ ČÁSTI ÚZEMNÍHO PLÁNU

§ 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v právní věci navrhovatelů, jimiž jsou J. E. a S. E., proti odpůrci, kterým je město J., o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jehož prostřednictvím se vydává územní plán města J. schválený usnesením zastupitelstva č. 99 ze dne 23. června 2011, tak, že výše citované opatření obecné povahy zrušil v části týkající se pozemku parcelní číslo 866/1 v katastrálním území C.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

I. Soud není oprávněn posuzovat vhodnost využití té které lokality, nic mu však nebrání v tom posoudit, jde-li o *odůvodnitelný postup*.

Konkrétní podoba územního plánu je politickým rozhodnutím, avšak oprávnění obce není bezbřehé, protože existují zákonné podmínky a omezení a obecná omezení, která plynou z ústavního pořádku (např. předvídatelnost regulace, minimalizace zásahů do individuálních práv subjektů).

Pokud rozhodnutí o námitkách neodráží provedené dělení funkčního využití daného pozemku, pak má to za následek, že rozhodnutí o námitkách v tomto ohledu *není přezkoumatelné*.

II. Pozemek může být určen pro dva způsoby funkčního využití, avšak jeho rozvržení pro oba způsoby funkčního využití je zapotřebí *odůvodnit*, aby bylo možno *přezkoumat*, zda jsou dodrženy zákonné podmínky a obecná omezení vyplývající z ústavního pořádku.

III. Územní plán ohledně funkčního využití dané parcely *je vadný*, jestliže nejsou seznatelné důvody, které vedly k rozvržení pozemku mezi rekreační užití a zemědělské účely, tak jak je vyjádřeno v grafické části územního plánu.

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. října 2012, sp. zn. 50 A 8/2012–68

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY. ZMĚNA CHARAKTERU PĚŠÍ KOMUNIKACE NA ZKLIDNĚNOU OBYTNOU KOMUNIKACI SE SMÍŠENÝM PROVOZEM V REGULAČNÍM PLÁNU

§ 6 odst. 5 písm. a), § 18 a § 62 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud v Praze rozhodl v právní věci navrhovatelky V. K. proti odpůrci, kterým je obec S., v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy tak, že jmenované opatření obecné povahy č. 1/2012/OOP – změna Regulačního plánu lokality A, A1, D, D1, J, K a X, schválené usnesením Zastupitelstva obce S. dne 6. března 2012, v části týkající se pozemku parcelní číslo 141/104 v katastrálním území S., obec S., zapsaného v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha-východ na LV č. 1004, zrušil.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

I. Předmětem soudního přezkumu nemůže být vyhledávání nejrůznějších možných variant, neboť těch existuje nepřehledné množství, zvláště na území, které není dosud urbanizováno. Zkoumat je třeba pouze to, zda přijaté řešení *nevybočilo z mantinelů* územního plánování.

II. Je významný rozdíl v *intenzitě zasažení vlastnických práv* vlastníka pozemku, má-li na něm být oproti regulačnímu plánu vybudována na základě přijaté změny regulačního plánu namísto komunikace pro pěší, komunikace pro *dopravu* (jízdu).

III. Podrobné podmínky pro využití pozemků a umístění a prostorové uspořádání staveb nestanoví územní plán, nýbrž jiný druh územně plánovací dokumentace, a to *regulační plán* (v souladu s ustanovením § 61 odst. 1 stavebního zákona).

IV. Regulace využití území je otázkou přesahující rámec života jedné i více generací, a proto musí být povznesena nad momentální *krátkodobé či dokonce okamžité potřeby* té či oné politické reprezentace vzešlé z výsledku voleb.

V. Odpovědnost za veřejné blaho v obci je odpovědností všech občanů a nemůže dopadat stále na stejného jedince a nadto v nepřiměřeném rozsahu.

VI. Povinností správních orgánů, resp. obecního úřadu je *řádně evidovat a vyřizovat* všechna došlá podání.

Pokud nastane situace, že obecní úřad nemůže dohledat námitku, *nemůže tato skutečnost jít k tíži* vlastníka nemovitosti.

VII. Stavební pozemek nepozbývá charakteru stavebního pozemku případným zmenšením výměry (např. pod 1 000 m²), neboť pro posouzení toho, zda je pozemek pozemkem stavebním nemá výměra pozemku zásadní význam. Rozhodující je, zda je pozemek za *stavební označen*.

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. listopadu 2012, sp. zn. 50 A 16/2012-47

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY. NOVÁ ZASTAVITELNÁ PLOCHA V PŘÍRODNÍM PARKU V ÚZEMNÍM PLÁNU, KTERÁ NEBYLA SOUČÁSTÍ ZADÁNÍ. POSTAVENÍ OBČANSKÉHO SDRUŽENÍ PŘED SOUDEM

čl. 10 Ústavy České republiky,

čl. 1, čl. 3 odst. 1 a 4, čl. 7 a čl. 9 odst. 2 a 3 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, uzavřené v Aarhusu dne 25. června 1998, vyhlášené pod č. 124/2004 Sb. m. s. („Aarhuská úmluva“), § 45h zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, směrnice Rady č. 92/43/ES ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin

Krajský soud v Praze rozhodl v právní věci navrhovatele S. p. o. krajiny proti odpůrci, jímž je obec P., v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2009, kterým byl vydán územní plán obce P., tak, že návrh odmítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Podle ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví občanská sdružení ani ekologické iniciativy *nejsou nositeli hmotných práv*. Mohou úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li, že v řízení byla *zkrácena jejich procesní práva*.
- II. K tomu, aby mezinárodní smlouva, respektive její ustanovení, mohla zavazovat i vnitrostátní subjekty a mohlo být použito aplikační pravidlo o přednostní aplikaci mezinárodní smlouvy před zákonem, je třeba, aby *ustanovení té které mezinárodní smlouvy byla přímo aplikovatelná*.

Požadavek přímé aplikace znamená, že ustanovení mezinárodní smlouvy jsou konstruována natolik určitě a jasně, že z nich lze vyvodit práva a povinnosti vnitrostátních subjektů, aniž by bylo třeba nějakých vnitrostátních opatření.

Aarhuská úmluva *není přímo použitelnou* mezinárodní smlouvou a tudíž nelze uplatnit pravidlo článku 10 Ústavy České republiky o aplikační přednosti Aarhuské úmluvy před zákonem.

Aarhuská úmluva obsahuje toliko závazek smluvních států přiměřeně podporovat ekologické iniciativy a považovat je za „dotčenou veřejnost“.

Bez implementačních opatření však nelze jednoznačně zjistit, které fyzické nebo právnické osoby se mohou přistupu k soudu dovolat.

III. Občanské sdružení, jehož předmětem činnosti, je ochrana životního prostředí, je *aktivně legitimováno* například k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy – návštěvního řádu národního parku, pokud toto opatření upravuje otázky, které jsou předmětem hodnocení důsledků koncepcí a záměrů na evropsky významné lokality a ptačí oblasti podle ustanovení § 45h zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. září 2012, sp. zn. 67 A 2/2012-185

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY: ZMĚNA ZEMĚDĚLSKÉHO PŮDNÍHO FONDU S OBJEKTY PRO INDIVIDUÁLNÍ REKREACI NA PLOCHY HROMADNÉ REKREACE A NA PLOCHY KOMUNIKACE A PROSTRANSTVÍ MÍSTNÍHO VÝZNAMU. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: NUTNOST ZÁKLADNÍHO ODŮVODNĚNÍ ZMĚNY FUNKČNÍHO VYUŽITÍ ÚZEMÍ

§ 2 odst. 1 písm. j), § 4 odst. 2 písm. b) § 18, § 19, § 43 až 46, § 50 až 54 a § 55 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, § 68 odst. 3 a 4, § 154, § 173 odst. 1, a § 174 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, příloha č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění vyhlášky č. 48/2012 Sb., § 10i odst. 3 a příloha č. 8 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud v Brně rozhodl v právní věci navrhovatelů, kterými jsou Z. H. a E. H., proti odpůrci, jímž je město B., v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2009 – „Změny Územního plánu města B. 2006-1-22, soubor a změna B 30/03-II“ vydaného zastupitelstvem města B. dne 19. května 2009 a to v části dílčí změny B 15/06-I, tak, že výše citované opatření obecné povahy v části B 15/06-I zrušil.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. Potenciální zásah do práv je myslitelný v zásadě u každého vlastníka nemovitostí, které jsou umístěny v území regulovaném územním plánem.

Územní plán, případně jeho změna tím, že určuje podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, s určením převažujícího účelu využití, přípustného využití, nepřipustného využití, podmíněně přípustného využití ploch, a stanoví podmínky prostorového uspořádání apod., *v zásadě omezuje vlastníka nemovitostí* v takto určených plochách v jeho právu užívat nemovitost jiným než takto stanoveným způsobem.

Územní plán není institut, kterým by mohlo dojít k zařazení určité komunikace do kategorie místní či účelové komunikace.

- II. „*Přiměřené použití*“ ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu nelze vykládat jako „omezené použití“.

„*Přiměřené použití*“ je třeba vykládat tak, že v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.

Pozn.: Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu zní:

Náležitosti rozhodnutí
§ 68

- (3) V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladem rozhodnutí.

- III. I přes koncepční charakter opatření obecné povahy *musí být z jeho odůvodnění zřejmé* to, proč je k určité změně funkčních ploch území přistupováno a na základě jakých podkladů, a to bez ohledu na to, o jakou změnu funkčních ploch se jedná.

Shora popsané náležitosti odůvodnění musí být obsaženy ve vztahu ke všem výrokům opatření obecné povahy – musí být *konkrétně odůvodněny* všechny jednotlivé dílčí změny.

- IV. *Základní odůvodnění* změny funkčního využití území musí být přítom v opatření obecné povahy obsaženo vždy, bez ohledu na to, zda k takové změně byly uplatněny námitky a připomínky.

Z každého aktu veřejné správy (tedy i z územního plánu) *musí být zřejmé*, proč je vydáván.

Ze změny územního plánu *musí být zřejmé*, proč k ní bylo přistoupeno, proč nevyhovuje stávající stav, co vedlo ke změně funkčního využití území.

- V. V případě důvodnosti některé z námitek, které předestřel vlastník pozemku, může soud přistoupit ke zrušení napadeného opatření obecné povahy a porušit tak právní jis-

totu dalších účastníků, kteří svá práva *aktivně prosazovali* již v průběhu přípravy *změn* územního plánu a nyní tento změněný územní plán respektují, toliko tehdy, existuje-li pro to závažný důvod.

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. listopadu 2012, sp. zn. 50 A 13/2012–99

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY. ZÁSTAVBA PROLUKY NA POZEMKU NAVRHOVATELŮ A JEJÍ PODMÍNĚNOST ZACHOVÁNÍM PĚŠÍHO PRŮCHODU. ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: VÁŽENÍ VEŘEJNÉHO ZÁJMU A OCHRANY VLASTNICTVÍ MAJITELŮ POZEMKU

§ 20, § 52, § 55 a § 188 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,

§ 29 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, § 45 písm. l) zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů,

§ 25, § 101 písm. e), § 102 odst. 9 a § 174 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud v Praze rozhodl v právní věci navrhovatelů, jimiž jsou V. H. a M. H., proti odpůrci, kterým je město D., v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2010 ze dne 2. září 2010 – územní plán města D. tak, že návrh na zrušení jmenovaného opatření obecné povahy v části, v níž se pro lokalitu označenou Z4(02) stanoví podmínka zachování průchodu k budově č. p. 1240, zamítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. V případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska *jeho proporcionality* není možné po soudu požadovat, aby provedl *odbornou úvahu* ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán.

Takový postup by byl rozporný s *ústavní zásadou dělby moci*, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva *aktivně prosazovali* již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace.

- II. *Nepodáním připomínek* k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud.

**MÍSTNÍ REFERENDUM: PŘÍPUSTNOST KONÁNÍ
MÍSTNÍHO REFERENDA; KAMPAŇ O MÍSTNÍ
REFERENDUM; VZTAH VÝSLEDKU REFERENDA
KE SPRÁVNÍMU ŘÍZENÍ**

§ 6 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,
§ 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení),
ve znění pozdějších předpisů,
§ 13 odst. 1 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích,
ve znění pozdějších předpisů,
§ 30 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného
bohatství, ve znění pozdějších předpisů,
§ 6, § 7, § 8 odst. 3 a § 14 zákona č. 22/2004 Sb., o místním re-
ferendu, ve znění zákona č. 234/2006 Sb. a zákona č. 169/2008 Sb.,
čl. 2 odst. 2 Ústavy České republiky,
čl. 21 a 22 Listiny základních práv a svobod

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatele,
kterým je P. L., proti odpůrci, jímž je obec B., v řízení
o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského
soudu v Praze ze dne 17. dubna 2012, č. j. 50 A 3/2012-28,
tak, že tato stížnost se zamítá.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

I. Možnost občanů vyjádřit se formou místního referenda
k otázkám rozvoje své obce způsobem upraveným
v zákoně č. 22/2004 Sb., o místním referendu představuje
jejich ústavně zaručené základní politické právo a vztahuje
se na ně v plném rozsahu čl. 22 Listiny základních práv
a svobod, podle něhož výklad a používání zákonné úpravy
musí umožňovat a ochraňovat svobodnou soutěž politick-
kých sil v demokratické společnosti.

Z toho plyne, že otázky přípustnosti konání a posuzování
platnosti rozhodnutí přijatého v místním referendu je třeba
v pochybnostech hodnotit *ve prospěch konání místního
referenda* a vyslovení jeho neplatnosti připadá do úvahy
jen tehdy, jestliže se jednoznačně prokáže, že referendum
bylo provedeno protizákonným způsobem, resp. je zjevné,
že nemělo být vůbec vyhlášeno.

II. Hlasování v referendu je formou politického rozhodování,
kde je především věcí každého hlasujícího, jakým způso-
bem si bude vytvářet názor na položenou otázku a odkud
získá potřebné informace.

Zveřejnění a prezentace argumentů pro a proti určitým
řešením je především *věcí kampaně*, vedené v rámci svo-
bodné a otevřené politické soutěže.

Do kampaně, která by měla konání referenda předcházet,
by veřejná moc zásadně neměla zasahovat.

III. Výsledek místního referenda nemůže nahradit posouzení
určitého záměru v režimu podle zvláštních zákonů.

Smyslem konání referenda nemůže být nahrazení činnosti
příslušných orgánů státní správy, nýbrž pouze *zjištění poli-
tického názoru občanů.*

Konání místního referenda proto nemůže bránit samotná
skutečnost, že určitá věc je či *bude předmětem správního
řízení* konaného v přenesené působnosti.

**Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 4. prosince
2012, sp. zn. I. ÚS 2731/10**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY. UMÍSTĚNÍ TŘÍ-
PODLAŽNÍHO DOMU NA POZEMKU VLAST-
NÍKA V REGULAČNÍM PLÁNU**

§ 21 až § 25 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a sta-
vebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů,
čl. 11 odst. 3 a 4 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod,
§ 12 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení),
ve znění pozdějších předpisů

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele P. S. proti
rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Ao 2/2010-78
ze dne 24. června 2010 tak, že ústavní stížnost odmítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

I. V rámci hledání vyváženého poměru zájmů vlastníků dotče-
ných pozemků a veřejného zájmu je vůle politické jednotky
(obce), která o něm rozhoduje, omezena, a to nikoli nevý-
znamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urba-
nistických, ekologických, ekonomických a dalších) *mezi
daných* zákonnými pravidly územního plánování.

Uvnitř těchto hranic však zůstává široký prostor pro auto-
nomní rozhodování příslušné politické jednotky.

Pokud se obec při tvorbě územního plánu pohybovala
v určitých mezích, *je každá varianta využití území akcep-
tovatelná.*

II. I když je v grafické části územního plánu vyznačen půdo-
rys budovy, *nic neukládá* danou budovu na pozemku sta-
vět. Pozemek navrhovatele tím *není znehodnocen.*

III. Regulační plán jako každý územní plán omezuje v jisté
míře vlastníky pozemků, a tudíž každé nevyhovění poža-
dávku vlastníka nelze hodnotit jako porušení zásady subsi-
diarity a minimalizace zásahu.

IV. Regulační plán upravuje toliko *obecné regulativy*, které se týkají indexu zastavitelnosti pozemku, stanoví výškový a prostorový regulativ a uvádí základní zastavovací čáry pozemku.

Objekty, které jsou vyznačeny v dokumentaci regulačního plánu, *mají jen orientační charakter* a ani nezavazují vlastníka pozemku dané nemovitosti stavět.

V. *S vlastníky nemovitostí* se nemůže jednat analogicky jako s *žadatelem v územním řízení*, neboť by to znamenalo faktický zánik institutu regulačního plánu.

Regulační plán by tak přestal být územně plánovací dokumentací a stal by se de facto *souborem územních rozhodnutí*, jejichž společné projednání by postrádalo jakoukoliv racionalitu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. srpna 2012, sp. zn. 1 Ao 1/2010–247

ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ: VYMEZENÍ ZÁPLAVOVÉHO ÚZEMÍ

§ 1, § 2, § 10 odst. 1, § 12, § 13, § 20 až 29, § 31 a § 32 odst. 2 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, § 17, § 66 a § 67 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, § 17 odst. 1 písm. c) a § 48 odst. 1 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění pozdějších předpisů, § 12 odst. 2 věta první a § 84 odst. 2 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, příloha č. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, ve znění vyhlášky č. 570/2002 Sb.

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci navrhovatele, kterým je společnost s ručením omezeným A. S. A. F., proti odpůrci, jímž je obec K., v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu obce K. schválené usnesením Zastupitelstva obce K. č. 2 dne 12. července 2005, tak, že výše citované opatření obecné povahy zrušil:

a) v části regulativy na s. 3 v textu: „m) Záplavové území povodně přirozené v rozsahu daném hranicí ve výkresu č. 1 a č. 3 vč. omezení v tomto území. n) Záplavové území povodně zvláštní v rozsahu daném hranicí ve výkresu č. 1 a č. 3 vč. omezení v tomto území.“;

b) v části regulativy na s. 33 v textu: „Na konec regulativů se: Vkládá nová část – Ochrana před průchodem vlny vzniklé povodní: Celý text ochrana před průchodem vlny vzniklé povodní je závazný regulativ: V souladu s povodňovým plánem obce vymezením ploch záplavových území – vyznačených ve výkresu č. 3, ve kterých je zakázáno:

- Umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí též povodňové průtoky a také provádějí opatření na ochranu před povodněmi nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, staveb pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod a dále nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury.
- Těžit nerosty a zeminu způsobem zhoršujícím odtok povodňových vod.
- Skladovat odplavitelný materiál, látky a předměty.
- Zřizovat oplocení, živé ploty a jiné podobné překážky.
- Zřizovat tábory, kempy a jiná dočasná ubytovací zařízení“.

c) v grafické části v zobrazení odpovídajícímu závaznému jevu „Zátopové území (Q100)“, a ve zbyvajících částech návrh zamítl.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

- I. K vymezení *záplavového území* a omezení v něm je oprávněn pouze vodoprávní úřad (v souladu s ustanoveními § 66 a § 67 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách).
- II. Jestliže obec v územním plánu stanoví záplavová území a omezení v něm *bez předchozího vymezení takového území* vodoprávním úřadem, jedná mimo oblast své působnosti.
- III. Jestliže na území regulovaném územním plánem dojde k rozsáhlým záplavám, je tedy příslušný orgán územního plánování *oprávněn zrušit* územně plánovací dokumentaci pro území dotčené záplavami a současně *rozhodnout o pořízení změny* územně plánovací dokumentace, která ve vymezeném dotčeném území zohlední důsledky záplav.

Soudní rozhodnutí vybral a připravil:
Mgr. Igor Najman
ÚÚR

